

пустѣли и изоставени, обрасли съ дърволякъ, храсталакъ и тръни. Когато после времето се поумирило, следъ завоеванието на балканскитѣ господарства отъ турцитѣ, нѣкои скитници монаси дигнали зидъ около кулата и черковата и подновили криво-лѣво манастира.

Презъ 1470. год., по заповѣдь на султанъ Мурадъ I, мощитѣ на угодника били пренесени тукъ отъ Търново. Отъ тогава особено се захваналъ по-голѣмъ приливъ на поклонници и посетители на манастира, между които имало и много знаменити лица, князе, патриарси. Отъ далечни страни, отъ всички краища на Балканския полуостровъ идѣли богомолци да се поклонятъ на мощитѣ, и болни — да получатъ отъ тѣхъ изцѣление. Значението на манастира пакъ захванало да расте. Въ продължение на тия четири мрачни вѣка на всеобщо робство и затѣпление само въ неговата ограда се е таилъ живъ споменътъ за старитѣ славни предания. До 1833. год. той е претърпявалъ разни измѣнения и превратности, постоянно билъ грабенъ отъ турски разбойнически чети, горенъ нѣколко пѣти, додето станалъ жертва на единъ голѣмъ пожаръ, отъ който оцѣлѣли само кулата и черквата. Следъ това голѣмо нещастие братята решили да го направятъ недостѣпенъ за пожаръ и разбойници, и съ голѣми усилия и благочестивъ ентузiazъмъ, презъ нѣколко години, направили го великъ и якъ като крепостъ, както го гледаме днесъ.

Н. Рубакинъ

Въ двореца на машинитѣ

Пѣтешественикъ, който посетилъ всесвѣтското изложение въ Парижъ презъ 1900. година, разказва следното:

„Азъ видѣхъ двореца на машинитѣ. Видѣхъ това грамадно красиво здание, дълго повече отъ половина километъръ. Идвахъ тукъ цѣли два месеца и прекарвахъ отъ сутринъ до вечеръ. Забравяхъ да ямъ и да пия. Макаръ и капналъ отъ умора, не ми се излизаше отъ тукъ. И колкото повече оглеждахъ всичко, що бѣ изложено, толкова повече се усиливаше желанието ми всичко да разгледамъ, всичко да разбера . . .

„Въ този дворецъ имаше много машини. Докарани бѣха изъ разни страни, отъ всички държави, нѣкои отъ хиляди километри далечина, чакъ задъ океана — изъ Америка, изъ Австралия, изъ